

Sygn. akt V KK 58/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 czerwca 2016 r.,
sprawy **D. N.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 i 3 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego,
z dnia 26 sierpnia 2015 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.,
z dnia 27 stycznia 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt III K .../15, D. N. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 i 3 k.k., za które na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa .../15, po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. N., zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. N. w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu zawartego w pkt II części wstępnej, przypisanego

oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej, sformułowania: „działając razem z K. K., pseudonim P., R. S., pseudonim D., P. P., pseudonim P. oraz innymi nieustalonymi osobami”, a w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 sierpnia 2015 r. wniósł obrońca skazanego D. N., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 440 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego D. N. wniósł o uchylenie pkt III zaskarżonego wyroku.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. N. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W wywiedzionym przez obrońcę skazanego w kasacji zarzucie skoncentrowano się na próbie wykazania, że w sprawie – na etapie postępowania odwoławczego – zaszła konieczność przeprowadzenia dowodu z uzupełniających zeznań świadka T. F., na okoliczność udziału D. N. w zdarzeniu z dnia 6 sierpnia 2008 roku. Obrońca wskazywał bowiem, że świadek T. F. już po zapadnięciu wyroku Sądu Okręgowego w L., w innym postępowaniu złożył zeznania o odmiennej treści od tych, jakie składał w przedmiotowej sprawie. Na rozprawie odwoławczej obrońca D. N. przedłożył kserokopię protokołu rozprawy głównej Sądu Okręgowego w L. z dnia 2 lipca 2015 roku w sprawie o sygn. III K .../12, odwołując się do treści złożonych w tym postępowaniu zeznań przez T. F. Z załączonego do akt sprawy protokołu rozprawy głównej z dnia 2 lipca 2015 r. wynika, że T.F. stwierdził początkowo, iż „w czasie kiedy w B. strzelano do nas byłem w samochodzie z A. M. i M. Ś. Strzelał do nas D. N., ale co do tego nie jestem pewien na 100 %”, aczkolwiek po chwili dodał, że „faktycznie tak było, że najpierw N. do nas strzelał, a godzinę później jechałem z nim w samochodzie” (*s. 5-6 protokołu, k. 3543-3544*).

Wniosek dowodowy obrońcy D. N. o przesłuchanie świadka T. F. został oddalony na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 sierpnia 2015 r., a Sąd Apelacyjny

poprzestał na dopuszczeniu dowodu z kserokopii protokołu z dnia 2 lipca 2015 r. (k. 3548v). Tego rodzaju postąpienia nie sposób uznać za rażąco błędne. Zauważyć bowiem należy, że Sąd I instancji na kartach pisemnego uzasadnienia wyroku dokonał wręcz drobiazgowej oceny zeznań T. F. oraz jego wyjaśnień składanych w charakterze podejrzanego. Ocena ta uwzględniała także pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, a – jak trafnie zauważył Sąd odwoławczy – podawane przez T. F. fakty znajdowały potwierdzenie w dowodach zabezpieczonych na miejscu zdarzenia oraz w dowodzie w postaci uszkodzeń samochodu VW Golf, który użytkował A. M. Zarówno Sąd Okręgowy w L., jak i Sąd Apelacyjny kategorycznie wykluczyły ponadto pomyłkę we wskazaniu D. N. jako sprawcy oddania dwóch strzałów z broni palnej, skoro wcześniej poznali się z T. F., mieli ze sobą bezpośredni kontakt, a ponadto razem odjeżdżając z miejsca zdarzenia przebywali w jednym samochodzie. Okoliczności te potwierdził T. F. na rozprawie w dniu 2 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. III K .../12, której odpis protokołu obrońca skazanego złożył do akt sprawy. W związku z powyższym brak było podstaw do kolejnego przesłuchania T. F. – tym razem w postępowaniu apelacyjnym – a Sąd odwoławczy tak procedując nie dopuścił się, w realiach przedmiotowej sprawy, wskazywanego przez obrońcę rażącego i mającego istotny wpływ na treść jego orzeczenia naruszenia art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.

W tym kontekście stwierdzić ponadto należy, odnosząc się do podnoszonego przez obrońcę skazanego naruszenia art. 440 k.p.k., że stosowanie tego przepisu jest pozostawione uznaniu sądu odwoławczego i ograniczone jest do sytuacji, w których uzna on, że utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., III KK 315/13, LEX nr 1403885*). Skoro zaś Sąd Apelacyjny w ramach swego uznania nie doszedł do przekonania o konieczności zastosowania wspomnianego przepisu, to oczywiście nie można czynić z tego faktu zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

